

E nefiresc...

Camelia Ardelean

E nefiresc de liniște în noi,
Chiar dacă universu-ar vrea să strige,
Cu ploaia lui de raze, care frige,
Cuvinte reci se-adună-n mușuroi.

E nefiresc să fim ca doi străini:
Eu, la un pol de crudă-nsingurare,
Tu, răsăritul sobru, ce mă doare,
Un paradox de roze-ntre ciulini.

Se sparg intens tăceri de catifea,
Oftează cu-al lor glas rănite gânduri,
Făcând să plângă și aceste rânduri,
Pe foaia de sub ceașca de cafea.

Și încă-un lucru este nefiresc:
Să stau cu poza ta strivită-n palmă,
Fără să știu că, doar privind-o, calmă,
Lent, mă scufund și clipe otrăvesc...